

'Како ће те да учите децу да воле своју земљу ако она нема ништа своје?' – Алексинчанин, 2006.

'Нико нас не може поробити ако сами на то не пристанемо' – Синиша Павић, књижевник, 2008.

Домаћи утицајни глобалисти су очигледно склони да се и јавна предузећа на нивоу Републике (НИС, железнице, ЈАТ и ЕПС) "реструктуришу", што значи да их "власнички трансформишу", укључујући и препуштање тих предузећа туђинима, казано не речником мржње него ранијом правничком терминологијом, што се у западњачкој пропаганди назива "стратешким партнерством". Разлике додуше између њих постоје, али се изгледа свODE на питања: коме, под којим условима и за колико?

Пример разлика међу политичарима је тужба првака ултрапрозападњачке партије због продаје Нафтне индустрије Србије Русима. Ова партија заступа политику радикалног либерализма под њеним слоганима "Србија без граница" и "Економија без границе", која у свом пропагандном спису каже: "Ми снажно подржавамо економску глобализацију". Њен првак, са економским образовањем на нивоу драматурга, радо виђен гост аустријских, што значи немачких политичара – сходно политици ове странке – вероватно није против да "Србија без граница", чија је "економија без граница", отуђи своју нафтну индустрију, али је изгледа против привредних аранжмана у оквиру словенског света. Други пак, новосадски политичар, утицајни западњачки "извођач локалних радова" на разбијању Србије и словенског света, припадник владе која је потписала уговор с Руском федерацијом о продаји НИС-а, изјавио је да су "Руси купили украдену робу из Војводине". Зато Милорад Вучелић закључује да је наводно "лопов Србија". Је ли Србија украла ову индустрију другој држави или је украла себи – то би

новосадски разјединитељ Србије, српства, словенског света и Европе могао да одговори. И председник странке са шифрованим називом, иначе бивше "невладине организације" блиске немачким политичарима а вероватно и финансијама, високи функционер владе која ради на продаји нафтне индустрије руском "стратешком партнеру" изразио је тим поводом оштрог противљења влади чији је члан, а сам је иначе оставио свој печат продаји и предаји произведеног богатства Србије нарочито западњачким новопоседницима, као и разарању домаћег банкарства уз ширење западњачког. Поменута противљења се, међутим, не односе принципијелно на продају јавних предузећа него на услове продаје. Али, с обзиром да је реч о изразито прозападњачким политичарима, који нису ништа чинили за јединство православног словенског света, могуће је да је реч и о противљењу српско-руском привредним аранжманима.

У околностима када се код прозападњачке политичке елите на власти негује "култ Запада", иако су, на примар, западњачки налози усмерени на продају јавних предузећа, то не мора да значи да је "домаћи задатак", казано речима Ћинђића, гласио да се јавна предузећа продају Русима, а не западњачким "стратешким партнерима". Зато тек могу да се виде последице продаје Нафтне индустрије Србије.

Повлачење државе из јавних предузећа није било предмет запаженог предизборног обећања политичких партија. За овакав подухват нема јавне научне ни стручне расправе као подлоге за доношење тако важних одлука. Нема истраживања, истраживачких пројеката и научних скупова којим се осветљавају последице повлачења државе из области јавних услуга. Нема "договора са народом", у времену одговорности "демократских снага", нема непристрасног истраживања става јавног мњења у односу на продају јавних предузећа, односно стављање под туђинску контролу нафтне индустрије, ПТТ саобраћаја, предузећа за производњу и дистрибуцију електричне енергије, рудника угља, па и Борског рудника..., нема одговора на питање шта би донела приватизација општинских јавних предузећа која врше водоснабдевање, одржавање станова, јавне чистоће и друго. Нема могућих предвиђања колико би била "социјално одговорна" политика цена воде, струје, фиксне телефоније, од стране приватних, што значи и туђинских власника јавних предузећа. Да ли ће државни органи моћи да утичу на пословну политику нејавних предузећа у области јавних услуга? Каква су искуства подређених чланица Западноевропске заједнице из суседства у овом погледу? Да ли ће страни нововласници друштвеног богатства Србије у области производње и дистрибуције енергената и комуналних услуга да буду добротворитељски настројени према осиромашеном делу становништва? Да ли ће они, кроз "стратешко партнерство" из своје државе да извезу отпад и увезу га у Србију? Како одржављење јавних предузећа има да утиче на породичне буџете? Сва ова питања ретко су предмет истраживања са становишта могућих ризика, насупрот постојаној пропаганди западњаштва о благостању на дугом, скупом и понижавајућем путовању ка чланству и у чланству Западноевропске заједнице.

Неконсултovanje народа пре одлучивања о продаји јавних предузећа је типично обележје наше колонијалне демократије. Међутим, влада у Љубљани другачије поступа. На пример, испитаници из Словеније су се са 77 % изјаснили да се противе продаји Меркатора странцу, а 76 % се противе да се ово предузеће прода србијанском предузећу Делта које је изразио спремност да купи 48% акција овог предузећа. И влада у Љубљани намерава да се умеша у ово питање. С друге стране, Божидар Ђелић се 11.11.2008. г. похвалио смањивањем друштвеног богатства Србије продајом крагујевачке Заставе на нишкој Телевизији 5 речима: "Обезбедили смо инвестицију Фијата". Другим речима, губимо "Заставу", наравно не слушајући глас народа.

Није било тражења одговора на оваква питања, али је уочи избора за скупштину Србије обећана могућност да се народ масовно донекле окористи будућом продајом великих јавних предузећа, кроз могућност уписа акција. Није јавно познато у ком и чијем институту је разрађена ова идеја за "јачање" Србије путем губљења њене контроле над јавним предузећима од националног значаја или су то само "домаћи задаци" из речника првог "реформског премијера" после "булдожерске револуције" за приступање ЕУ. Последице таквог приступа "јачању" државе нису јавно сагледане али су прозападњачке партије овим вероватно донекле стекле додатне гласове мање упућених бирача. Било је потреба да се не ризикује са народним гневом и да се лакше прогута продаја и тиме предаја највећих државних предузећа. И ту је можда било извесног резултата. Јер, ослухнемо ли народ: и без анкета које то потврђују, видљиво је разочарење, а не раздраганост због продаје и распродаје предузећа, привредог смањивања "на европском путу", који "нема алтернативе".

Какве су могуће лоше последице продаје, "својинске трансформације" јавних предузећа? Не мора тај исход да има само тамну страну, али чињенице очигледног народног и државног назадовања треба да нас подстакну на већи опрез.

Неизвесно је да ли би могао више да се очекује, на пример, утицај домаће власти, на цене енергената, воде и различитих јавних услуга. Не може да се очекује да ће нови власници поменутих предузећа да имају социјалну одговорност према широким народним масама, нарочито можда не они са чије стране су не тако давно немилосрдно уништавани услови за живот бомбардовањем, укључујући и уништавање објеката за снабдевање електричном енергијом. Нема назнака из суседних држава, неравноправних и понижених чланица Западноевропске заједнице, да је "својинска трансформација" у јавним делатностима увећала благостање и спокојство сиромашнијег, нарочито градског становништва.

Цене комуналних услуга могу додатно да осиромаше знатан део нарочито градског становништва, да додатно отежавају његово преживљавање, да доприносе његовом додатном сиромашењу.

Што се тиче цена, тежиће се вероватно "европским ценама" комуналних услуга и за осиромашено становништво које нема "европске" приходе али битише од привреде која је била предмет спољнотрговинске забране и уцене, као и разорног бомбардовања. "Европске цене" под оваквим условима су негована суровост и бесмислица.

Што се тиче општинских комуналних предузећа могуће је сужавање услуга у селима где пружање услуга не доприноси "максимализацији профита". То може да се односи на снабдевање водом и одржавање јавне чистоће. Нема гаранације да не би нека села остала без јавног снабдевања водом, а тиме и перспективе опстанка на нивоу достигнутих животних услова. Србијанци су спровели оно што су им предлагали западњаци: смањивање војске, школског градива и сужавање државног образовања, железничког саобраћаја и установа културе, смањивање може да се односи и на водоснабдевање, нарочито када је у иностраним рукама.

Држављани Србије неће моћи у истој мери да буду поносни на Србију која више нема оно што је имала у времену државне пуноће, када је имала своју нафтну индустрију, државну електродистрибуцију, државну пошту, државно авиопревозничко предузеће, Борски рудник.... Када и ако све то буде у власништву и под контролом туђинског "стратешког партнера" тада ће бити боље искристалисан колонијални изглед раније независне Србије. Продаја јавних предузећа повећаће депресивно народно осећање као додатак болном искуству текућег државног, народног, привредног назадовања и смањивања. Могло би додатно да буде увећано постојеће сиромаштво, као и незадовољство већег дела становништва. Већа корист мањине по основу власништва и управљања делатностима јавних предузећа оствариваће се додатним сиромашењем већ осиромашне већине која је неизбежни корисник поменутих услуга. То је непотребна дестабилизирајућа појава у условима повећаног сиромаштава, у времену када је друштвена правда и социјална уравнотеженост потребнија много више него раније.

Ако би постојала сагласност кључних политичких странака да је уместо "Европе без алтернативе" сувереност Србије без алтернативе, онда јавна предузећа треба да остану у својству државних предузећа, да би држава могла да се понаша као држава на добробит свих њених држављана. Јер, каже професор Зиновјев, под западњачким покровитељством "колонизована земља се у свим аспектима доводи до таквог стања да постаје неспособна за самостално функционисање". Препуштање домаћег

Продаја јавних предузећа и колонијална будућност Србије

Пише: Христивоје Пејчић
среда, 31 децембар 2008 15:09

власништва туђинским власницима и управитељима је веома крупан корак на путу потпуног раскида са државним суверенитетом. Али Србија је умела и уме да управља сопственим јавним предузећима. Није у интересу Србије да она нема свој интерес у делатностима јавних предузећа. Глобализација је само друго име за империјализам, за колонизацију. А глобалистички, колонијални рај не постоји. У то се огромна већина Србијанаца већ осам година уверава.